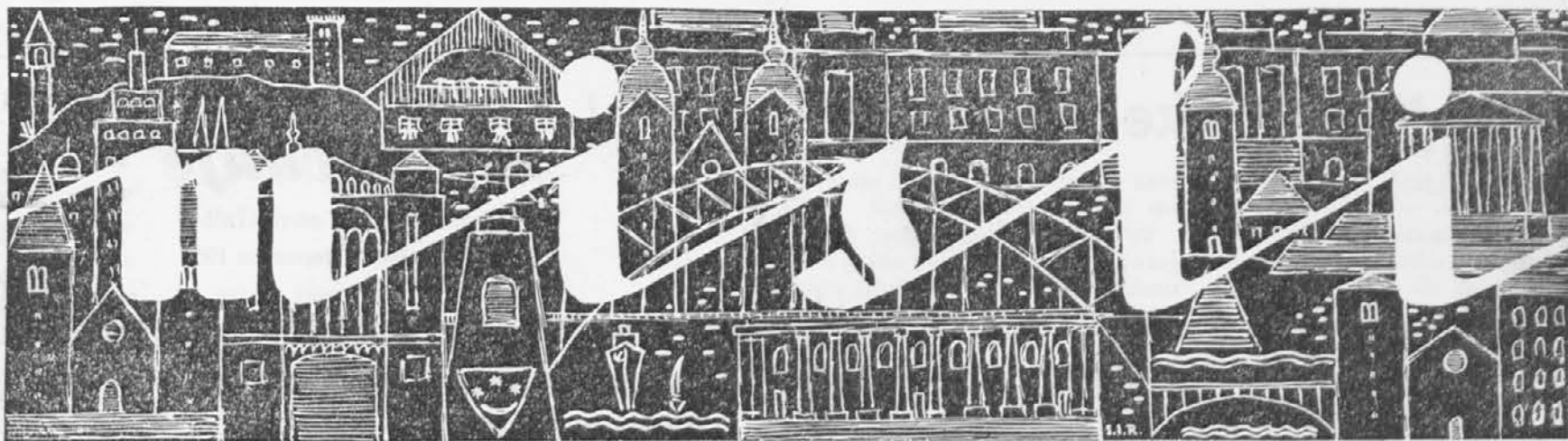

Slovenski Informativni list v Avstraliji.
Sydney, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane, Hobart.

Vol. IV. No. 11. NOVEMBER, 1955

Organ of the Slovene
Community in Australia
"THOUGHTS"

Registered at the G.P.O. Sydney for
transmission by post as a periodical.

MISLI, G.P.O. Box 553, Sydney, N.S.W.

Neznani Junaki

Trpil! Le kar izgoreva drugemu v
temi, je luč! — Alojzij Gradnik.

V knjigah in ustnih izročilih
vseh narodov najdemo med dru-
gimi imeni tudi imena ljudi, ki
so se hrabro borili v vojnah. Ljud-
stva se s hvaležnostjo spominjajo
teh poedincev in jih s spoštova-
njem imenuje narodne junake.
Dokler so živi, jim rojaki poklanja-
jo odlikovanja, lavorjeve vence,
dragocena darila. Po smrti jim
pišejo življenjepis in jim postav-
ljajo spomenike.

Nekateri od teh poedincev so si
zaslužili naslov junakov na pošten
način v opravičenih osvobodilnih
vojnah, drugi so se prikopali do
slave z brezobzirnim klanjem ne-
dolžnih žrtev v osvajalnih pohodih
in krivičnih revolucijah. Samo
prvi so res junaki in samo njihova
slava ostane v narodu do poznih
rodov. Pojavijo se v trenutkih,
ko jih narod najbolj potrebuje.
V črnih in usodnih urah narodove
zgodovine posežejo v razvoj do-
godkov in uspejo z nenavadnim po-
gumom narodu zlato svobodo
ohraniti ali dobiti nazaj.

Spodobi se in pravično je, da
nagrajajo te junake s krvavih
bojišč, ki so s svojim levjim pogu-
mom prispevali k narodovemu
blagru. Toda pri slavljenju teh
junakov bi napravili napako, ako
bi prezrli ali podcenjevali dejstvo,
da ima narod poleg njih še tisoče
in tisoče drugih, tihih in nepo-
znanih junakov — pravih stebrov
vsake organizirane človeške družbe.
Ti se z železno voljo bore proti
različnim težavam in skušnjavam
vsakdanjega življenja. V najbolj
neugodnih okoliščinah vztrajno
pobijajo pokvarjenost v sebi in
drugih.

Junaki tega kova ne prejemajo
zlatih odlikovanj, ne zvenceh na-
slovov, ne raja na zemlji, a bi ven-
dar zaslužili mnogo več kot vse to.
Njihovo junaštva je narodu prav
tako neogibno potrebno kot sonce
in zrak. Eden takih junakov je na
primer oni sposobni brezposelni
izobraženec, ki raje trpi veliko
pomanjkanje kot da bi sprejel
dobro plačano mesto v upravi, ki
deluje narodu v škodo. Taka ju-
naka sta mož in žena, ki izkazujeja
usmiljenje onim, ki so ju še ne-
davno sramotili, izkoriščali in mu-
čili. Junakinja je od moža zapu-
ščena žena, ki gara noč in dan kot
črna živina, da preživi in odgoji
osem otrok, pa si pri tem odreka
vsako ugodnost življenja. Bolnik,
ki dolga leta vdano in tiho pre-

naša bolezen, ne izgubi veselja do
življenja in zaupanja v božjo dob-
roto, pri tem pa še drugim lajša
trpljenje. Pijanec, ki se bori zoper
bolestno nagnjenje do alkohola,
dokler ne zmaga nad njim. Baj-
tarsko dekle, ki se ne brani boga-
stva, pa vendar odkloni bogatega
snubca, da ji ni treba zatajiti vere
v Boga. Študent, ki se odpove
obiskovanju gledališča in opusti
kajenje, da s prihranki anonimno
podpira siromašnega tovariša.
Minister, ki se drzne grajati pogu-
bonosno delo vlade, pa je zaradi
tega kot javni škodljivec obsojen v
dolgoletno ječo. Oče, ki gre na
sodišče prosit milosti za ubijalca
svojega sina. Žena, ki ne kuje
maščevalnih načrtov zoper one, ki
so ji omadeževali dobro ime. Idea-
list, ki sprejme odgovorno, nevarno
in nehvaležno službeno mesto, ki
ga nihče ne mara, samo da služi
rojaku in jih obvaruje skupne
nesreče. Mož, ki se zave svoje
nesposobnosti in zaustavi v sebi
rast prirojene bolestne častihlep-
nosti v času, ko vidi, da to zahte-
vajo potrebe skupnosti...

Vsi ti ljudje in stotisoči drugih
so pravi junaki in junakinje —
bojevniki proti zlu. Zaslužili bi
najvišje priznanje. Morda se zdi
komu to preveč rečeno. Temu
ali onemu celo so morda take reči
celo samo smešne malenkosti. Toda
če pogledamo globlje, se nam bo
vse pokazalo v drugačni luči.
Množina samozatajevanj, odpovedi,
žrtev, del usmiljenja in zmag nad
strastmi tvori nevidno silo, ki jo
narod nujno potrebuje. Možje in
žene, ki se po svojih močeh nese-
bično in vztrajno vojskujejo proti
pomehkuženju, podkupljivosti, al-
kolizmu, spolnim razvratnostim,
brezboštvu, beli kugi in drugim
zajedalcem družbe, pokažejo dsoti-
krat ravno toliko ali več junštva
kot oni pogumni vojaki, ki se
zmagoslavno vračajo z bojnih polj
s krvavimi meči.

Resnica je, da brez junakov prve
vrste narodna zgradba ne more
sloneti na trdnih temeljih. Po-
trebni so zlasti v časih, ko narodu
preti nevarnost od zunanjih sov-
ražnikov. Toda kakor hitro se
število „neznanih junakov“ v
družbenih celicah preveč zniža, je
narod nastopil pot, ki vodi v
neizogibno propast. Pomanjkanje
teh bo nujno povzročilo, da tudi
onih ne bo, kadar bi bili najbolj
potrebni.

Primeri iz zgodovine potrjujejo
našo trditev. Ko so se stari Grki

in Rimljani nehali junaško boriti
na tistem proti različnim družab-
nim kugam, so moči obeh narodov
začele naglo slabeti. Njihov neza-
dosten odpor proti pomehkuže-
nosti, nenravnosti in protinaravne-
mu načinu življenja je v visoki
meri pripomogel do uničenja obeh
staroveških civilizacij. Ko so se
množice borcev proti notranji pok-
varjenosti tako zmanjšale, da so
postale neznatna manjšina, so tu-
di junaški vojaki obeh narodov
postali velika redkost.

V naši dobi nam ima biti po
mnenju mnogih v svarilo žalostni
primer francoskega naroda. Fran-

ciji že dolgo primajnkije nese-
bičnih, požrtvovalnih državljanov,
ki naj bi z junaškim čednostnim
življenjem zatirali dva največja
sovražnika domovine: alkoholizem
in belo kugo. Če sta pa dva naj-
večja, nista edina. Ker manjka
notranjega odpora, napovedujejo
Francozom počasno, pa gotovo na-
rodno smrt.

Kar se je dogodilo starim Grkom
in Rimljanom, pa zdaj preti Fran-
cozom, se lahko dogodi vsakemu
drugemu narodu, če nima v svojih
družbenih celicah lepega števila
„neznanih junakov“.

V.N.

Novemberske misli

Iz pesnitve: Grobovi molijo

Od vseh strani začuje se šumenje,
od vseh strani zamolklo govorjenje,
kot da bi skupno molil silen zbor
od grap kočevskih do koroških gor,
od štajerskih goščav
do pustih goličav
primorske, istrske obale,
od sive, trde kraške skale
do mehkega vinograda v Goricah,
glasi se pesem tožna duš v vicah:

„Oj, bratje živi, kriva, prazna, brez vsebine
je borba vsa na svetu in vse bolečine,
razun Boga ljubiti in izpolnjevati
Njega zapovedi. Kdor mogel se nazvati
med nami borca za svetlinje te, med svati
nebeške je gostije. Drugim pa končati
še dolgo pot je treba, da nekoč pred vrati
se snidemo, pred katerimi brez sledu zgine
vse, ostane le ljubezen, ki ne mine.“

Bodite bratje si
kot zdaj smo bratje mi
vsi v veri, upanju, ljubezni eni zbrani,
da pridemo, kjer čakajo na desni strani
Boga nas oni, ki že tu zanj bojevali
so boj, za pravo božjo so življenje dali.

Vse drugo — prazna pena,
čije nična cena
skaže se, ko stena
podere se prstena.

Prositate, bratje, da bi svetla ta resnica
oči odprla vsem in jim bila vodnica!”

Ludvik Puš.

„ŠKRJANČKI“ SO PELI

Obletnico smo omeli. Dne 24.
okt. 1954 je bil v Wollongongu
ustanovljen slovenski pevski zbor
„Škrjančki“. Ni bilo lahko začeti.
Ničesar nismo imeli, samo grla in
dobro voljo. Uslužni g. Krevh nam
je napisal note. Gostoljubno so
nam odprli vrata Dehtotovi v
Corrimalu in g. Pavle Arhar „na
klancu“ v Worrawongu. Povrhu
so nam postregli in nas spodbujali.
In je šlo.

Kakor poslan iz nebes je prišel
mladi in energični g. Viktor Brod-
nik med nas. Bog te živi, pevo-
vodja! Molče je prevzel breme

nase, kakor da se vse to samo po
sebi razume. Ni tako lahka taka
stvar za rudarja, ki utrujen po
težkem delu v jami piše note, uči
petje, misli in se muči. Upošte-
vajmo, za zgled si ga vzemimo!

Kritika? Gotovo! Vsak začetek
je težak. Ali ste kdaj posmislili,
koliko so žrtvovali ti fantje, ki vsi
težko delajo? Dejstvo je tudi, da
pojejo „Škrjančki“ bolje kot vsi
drugi pevski zbori v Avstraliji.
Naprej, slavčki in kosi in siničice,
začnite! Začnite, da se poskusimo
in da zapojemo kdaj skupaj kot
združeni slovenski pevski zbori!
Škrjanček.

How do you like Australia?

Gornje vprašanje je bilo prvo, ki nas je z njim pozdravil Avstralec po našem prihodu v to deželo. Naj je bilo v subtropskem bushu Queenslanda ali sredi sydneyskega velemera, Aussie je enako vprašal, potem pa z napetostjo pričakoval tvojega odgovora. Če mu nisi takoj s toplo besedo pohvalil njegove domovine, ti je sam povedal, čeprav nekoliko po ovinkih, kakšen naj bi bil tvoj odgovor. Prišel si v klasično deželo visokega življenjskega standarda — kaj hočeš več? Prišel si iz pomanjkanja v obilje, iz revščine v bogastvo — saj so tukajšnji časopisi dovolj pisali o tem, kako slabo ste se imeli tam v Evropi. Jasno je, da se moraš v Avstraliji počutiti kot bi bil na novo rojen...

Seveda si imel ti ob takem prepričevanju svoje misli. Prvič tudi v Evropi zdaj ni več vse tako na tleh, drugi si pa že domala pozabil, kako si nekoč živel ob 1300 dnevni kaloriji. Ni te prignala v Avstralijo zgolj sila želodca — bile so druge reči, bolj važne kot je golo želodčno vprašanje. Verjetno bi te Avstralec debelo gledal, ako bi mu začel pripovedovati o svojih duševnih stiskah, o pomanjkanju življenjskega prostora, o svojem hrepenenju po svobodi in takih rečeh. Pa rajši nisi odprl ust. Ni bil razlog za tvoja zaprta usta samo ta, ker jezika nisi znal. Naj bi ga še tako dobro obvladal, Avstralec bi vsebine tvojih besed ne razumel. Živi v tako drugačem okolju, da mu ti svoje duševnosti ne moreš odpreti. Zato si molčal in najbrž molčiš še zdaj, ko jezik že obvladaš. Sam pri sebi si se pa nekako pomilovalno nasmihal človeku, ki je bil razočaran nad teboj, ker nisi ob njegovem vprašanju vzkipek v vznešeno navdušenje nad Avstralijo.

Vendar ne bo napačno, če skušamo razumeti, zakaj nas Avstralec tako sprašuje. Verjetno tiči v njegovem vprašanju več kot si mi mislimo. Res nas v raznih evropskih deželah niso tako spraševali, ko smo se tam okoli potikali, toda so tudi vedeli, da ne mislimo stalno med njimi ostati. Avstralec je pa prepričan, da smo prišli za stalno sem — in kdo more reči, da se moti? S svojim vprašanjem se nam skuša približati in nam priti naproti kot svojemu novemu sodeželanu, v doglednem času pa celo sodržavljanu...

Toda zakaj ravno to vprašanje? Nam se zdi morda kot nastavljen past, ali pa vsaj nekako otroče.

Najprej pomislimo na to, da njegovo vprašanje prav za prav pomeni nekako to: Kako se počutiš med nami? Avstralec ne pričakuje, še manj zahteva, da mu odgovoriš: Oh, že prvi hip sem se zaljubil v tvojo domovino! Dovolj je, če mu odgovoriš na kratko: O.K. Če se pa namrdneš in zmigavaš z rameni namesto odgovora, res začne on sam proslavljati Avstralijo. Toda s tem ne misli dosti drugega kot dati ti poguma, potolažiti te. Je že res, da svojo „tolažbo“ povije v take besede, ki tebi ne gredo kaj prida k srcu. Toda skušaj ga razumeti, saj se ne zna vživeti v tvoje počutje, kakor se tudi ti ne

znaš v njegovo. Taka reč zahteva čas in neko trajnost sožitja.

Vrhu tega je treba vedeti, da za gornjim vprašanjem tiči nekaj avstralske zgodovine. Vprašanje sega v čase, ko so se zastopniki materine in hčerine zemlje — „pommyji“ in „diggerji“ — pričekali o vrednosti avstralskega kontinenta. Vseljenec, ki je prišel sem iz „Old country“, se je rad norčeval iz tukajšnjega „nazadnjaštva“, domačin pa tega ni rad slišal. Nastalo je nekako družinsko nesoglasje — Anglija-mati je gledala izpod čela na Avstralijo-hčerko, ta se ja pa čutila v svojem ponosu ranjeno. Ni čudno, da se je moral vsak nov priseljenec nekako legitimirati z odgovorom na vprašanje: How do you like this country? Kdor se je znal prilagoditi, je bil „sprejet“ in najkasneje v enem rodu se je nesoglasje poleglo. Nasprotno je pa marsikak črnogledi Anglež kmalu kupil povratni listek in se spet izkrcal v Southamptonu, odkoder je bil prišel. Avstralec si je mislil za njim: Bog te nesi — good rid-dance...

Utegnete reči, da nas ta stari „družinski“ spor kaj malo briga, češ: mi smo ljudje sami zase in čustvujemo po svoje. Vendar je stvar važnejša kot se nam zdi na prvi pogled. Tak upogled v stvar nam pomaga, da se znamo izkazati obzirne napram tukajšnjim domačinom. Vsaka spretnost nam pomaga do boljšega spoznanja. Nespametno je na primer, da bi se posmehovali tukajšnji govornici, češ da ni angleška, ko smo se sami morda že v Evropi naučili „prave“ angleščine. Enako nespametno je, takoj planiti v kritiziranje tukajšnje delovne moške obleke, češ da je po naših pojmih „nemogoča“. Ne bo dolgo, ko bomo molče priznavali njeno praktičnost.

Da bi bil tak način ravnanja pogrešen, bi nam moralo biti kaj lahko razumljivo. Nič drugega ž njim ne dosežemo kot neko mero osebnega zadoščenja, da smo se izkazali nepravdom domačinom za neke nadjudi. Zanje je pa žaljivo, rani njihov ponos in povečuje razdaljo med njimi in nami. Vedeti moramo, da ima vsaka dežela in vsak narod nekaj svojega, bodisi v govornici ali šegah. Ni takoj jasno, kaj je boljše. Vse je utemeljeno v zgodovinskem razvoju in značilnostih življenja. Ne gre, da bi vsak pojav merili in precenjevali zgolj z merili, ki jih poznamo iz Evrope, morda celo samo iz Slovenije.

Koncem konca nas je ta dežela sprejela v svoj svet takšne kot smo, in sprejela nas je taka kot je. Ne ki pogovor pravi: Potrebni so najrazličnejši ljudje, da se ustvari človeštvo. Če se bomo naučili na Avstralijo gledati z razumnimi očmi, se nam bo tudi v njej odprl nov svet. Naša „nova domovina“ nam bo postala odprta knjiga, iz katere se bomo marsikaj dobrega in lepega naučili. In ona bo ob našem pametnem ravnanju kaj hitro uvidela, da imamo tudi mi njej marsikaj dati, pa bo našega dajanja vesela.

-ko in -ič.

MISLI PRIREJAJO V SYDNEJU

Božičevanje

v Paddington Town Hall-u

na štedanovo 26. decembra 1955

Začetek ob 6. uri zvečer

Nujno plosimo rojake, da bi pomagali pri organizaciji prireditve. Priglasite se na uredništvo MISLI.

„Majhen narod po številu, pa velik po duhu.“

To so besede, ki jih je izrekel o Slovencih Argentinec sam od sebe, ne da mu bi jih bil kdo položil v usta.

Kdo nam je pridobil to ime?

Ali morda tisti, ki stojijo ob strani in se ne brigajo za nobeno slovensko stvar?

Ali morda večni godrnjači in zabavljači?

Ali morda tisti, katerim sta pesos (pri nas: funt) jutranja molitev in obresti večerna?

Ali tisti, ki jim ni mar ne slovenska knjiga ne slovenski časopis?

K temu imenu so nam pripomogli tisti Slovenci, ki jim je pri sicer nujnem vživljanju v nove razmere in novo okolje slovenska skupnost vendarle življenjska potreba.

Gornje smo prepisali iz argentinske „Svobodne Slovenije“. Torej imajo tudi tam take kot gre o njih tožba tu v Avstraliji — in pač povsod drugod.

Nismo gornjega prepisali v tolažbo, prepisali smo, ker je dobra snov za izpraševanje vesti...

ČE DVA NAPRAVITA ISTO

Crtica

To je bilo daleč in davno. V kraj je prišel nov dentist in so mu pričeli prinašati bolne zobe. Vsakemu je zabičal, naj čez tri mesece gotovo spet pride. Ljudem se je zdelo preveč in niso prihajali, če so le zobje dobro držali. Pa treh mesecih in treh tednih je pa vsak dobil od dentista pismo: Čas je, da se oglašite pri meni zaradi pregleda zob. Ne odlašajte, pridite jutri!

Ljudje so brali in tehtali. Nekateri so zmigavali z rameni in na vabilo takoj pozabili. Drugi so pa na vso moč hvalili dentista, kako skrbi za zdravje njihovih zob. Odzvali so se in šli. Dentist je postal nad vse popularen in dela je imel vedno dovolj.

V tistem kraju so imeli tudi župnika, ki ni bil nov. Dobra duša, skrben dušni pastir, pri ljudeh pa nič kaj priljubljen. Bil je preveč naravnost in ni povijal misli v ovinkaste besede. Kó je slišal, kaj je napravil dentist, se je udaril po glavi: Vidiš, kako majhna je tvoja pamet, da ti mora tak svet človek na pomoč z imenitno idejo...

Vsedel se je in v mislih pretuhtal svoje farane. Potem je mnogim razposlal pisma: Čas je za Vaš obisk

v moji spovednici, da pregledava Vaše dušno stanje. Pridite jutri...

Ljudje so dobivali pisma in brali. Prvi je samo debelo pogledal, namršil obrvi in pismo zmečkal. Drugi je dvakrat prebral, zamrmral nekaj hudičastega, pismo pa spravil v žep. Tretji je zarohnel in razburjen stopil po sobi. Četrty je udaril po mizi in tekel pravit prijatelju, kakšno mu je župnik užagal. Kako se je začudil, ko je videl, da ima prijatelj enako pismo...

Po fari je nastala nejevolja, agitacija, ožiten upor. Mnogi so nehali hoditi v cerkev, drugi niso dajali nič vbogajme. Cerkvene finance so šle na boben. Stvar je prišla na ušesa škofu. Poklical je župnika in mu rekel: Dragi gospod, če dva napravita isto, včasih ni isto. Namen je bil dober, naredili ste nekam nerodno. Jutri pojdete na drugo faro, pa med novimi ljudmi rabite staro modrost. Žal, ne morem drugače.

Župnik je obstal kot vkopan. Ko se je načudil razvoju dogodkov, je vprašal: Pa zakaj so ljudje dentista tako hvalili, meni pa tako zagodli? Ali ni skrb za duše stokrat bolj važna kot skrb za zobe?

Škof je pomolčal. Potem je ginjen dejal: Tisočkrat, milijonkrat bolj važna, to veva midva. Zakaj si najini verniki tega k srcu ne vzamejo, kdo nama bo to pokaznil?

Nič več nista rekla, poslovala sta se. Pba.

POSLUŠAJTE

ob četrtek 2CA radijsko postajo, Canberra, ob 9. zvečer. Igrajo se iz tedna v teden slovenske narodne pesmi, dasi morda kdaj izostanejo.

SOBA se odda (Sydney, blizu King's Crossa), postenemu in mirnemu samcu. Najemnina zelo nizka. Gospodinja zahteva priporo ilo. Pisite izključno samo na: Misli—soba, G.P.O. Box 553, Sydney.

Publisher: Rev. R. PIVKO
66 Gordon Street, Paddington, N.S.W.
(za cerkvijo St. Francis na Oxford Street)
FA7043—FA7044

OPOZORILO!

Vsi članki in dopisi, za božično številko Misli morajo biti v Uredništvu do 20. novembra t.l.—Božične čestitke (velike 20/-, male 10/-) najkasneje do 25. novembra t.l.

Urednik.

Printed by Publicity Press (1938) Pty. Ltd.
71-75 Regent St., Sydney, for the Publisher, Rev. R. Pivko, 66 Gordon Street, Paddington, N.S.W.

Iz pisarne Slov. duhovnika

SYDNEY. — Začetek z nedeljsko sv. mašo v cerkvi sv. Patricka, Church Hill, Millers Point, ni bil slab. Res udeležba ni bila hudo številna, pa saj je bil šele začetek, takorekoč poskus. Takoj se je videlo, da se bo stvar obnesla. Saj tudi res ni pravega vzroka, da bi se ne mogli po enkrat na mesec zbrati k posebni in sicer slovenski službi božji. Prostor, posebno še cerkev sama, je bila vsem, ki so prišli, zelo všeč. Smo bili čisto sami zase in tako bomo lahko vsakikrat, ko pridemo skupaj.

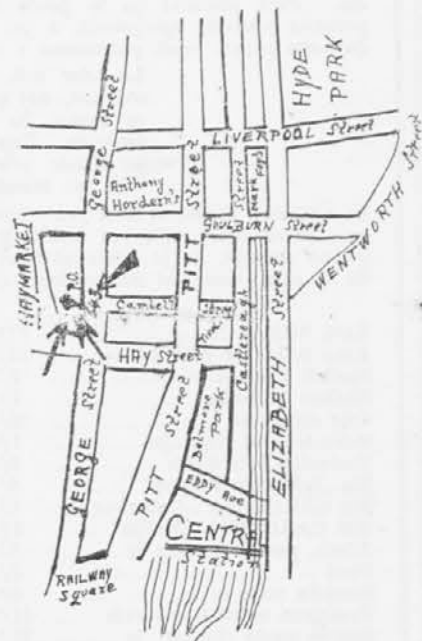
Podpisani je bil jako prijetno iznenaden, pa z menoj vred tudi vsi drugi, ko se je kar nepričakovano oglasilo slovensko petje pod vodstvom organistinje Mrs. Stanič. Prav lepa hvala in priporočilo za prihodnjico in sploh za vselej, kadar bomo tam. Slovenske mašne pesmi res našo službo božjo silno prijetno podomačijo.

Zapomnite si torej vsi v Sydneyju in okolici, da se naša služba božja vrši v omenjeni cerkvi VSAKO DRUGO NEDELJO V MESECU. Prihodnja bo torej 13. novembra ob pol enajstih. Pred sveto mašo priložnost za spoved.

Cerkev sv. Patricka je blizu postaje WYNYARD, vhod v „našo“ cerkev je iz dvorišča poleg „gor-

nje“ cerkve na Grosvenor Street. Ni težko najti.—P. Bernard.

SYDNEY. — Ponovno priobčujemo kajžipot, kako se pride do cerkve na GEORGE Street, kjer spovedujem vsako PRVO SOBOTO v mesecu od 4-5 popoldne.

NOVO JE PA TO: Na istem mestu se bo zanjepred spovedovalo v slovenščini tudi vsak etrtek PRED PRVIM PETKOM v mesecu, istotako od 4-5. Prvo tako spovedovanje bo v četrtek 4. novembra.—P. Bernard.

unskilled workers. Vedno več strokovnega znanja bo treba, ko bo kdo iskal zaposlitve v tovarni. Koliko se bo moglo delavstvo izvežbati ob delu samem, je še težko reči. Bolj in bolj lezemo v dobo elektronov, z njo prihaja zahteva po novem znanju, nova industrija, ki bo kljub vsemu zatevala mnogo nadzorstva, popravil, instalacij, inženirskih izvedencev. Zaposlila bo mnogo ljudi, delo samo bo pa zmerom lažje. Tako in podobno nam razlagajo dobo avtomacije ljudje, ki nočejo biti črnogledi. Dostavljajo še, da bodo tudi delovne ure krajše, da bo imelo delavstvo več prostega časa za kaj drugega. Delovni človek bo imel priliko, da bo zaživel bolj in bolj človeka vredno življenje. Prepad med „izobraženci“ in „delavcem“ se bo bolj in bolj izoževal.

Na drugi strani je pa pričakovati — to vsi priznavajo — manj razlikosti in hitrih sprememb v raznih izdelkih. Vzemimo na primer avtomobile. Avtomacija bo zavrla nadaljnji razvoj v razne novosti. Vsak nov avtomobilski model zahteva tudi preureditev strojev in celih tovarnen. Tega si pa v dobi avtomacije razna podjetja ne bodo mogla prepogosto privoščiti — stvar bo predraga. Zato bodo vsaj v bistvu ostali izdelki samim sebi podobni skozi več let.—Pba.

POIZVEDOVANJA

Anton Podboj, doma iz Kamnika pri Preserju, ima pri nas pismo. Kdo bi vedel za njegov naslov?

Emil Borlak, baje v Adelaidi, je naprošen, da se nam javi v važni zadevi.

Pareni Ivan, baje v Melbourne, enako kot zgoraj.

Jože Spitzer, nam popolnoma neznan, ima pri nas važno sporočilo, zato naj čimprej javi.

Ivan Višner je pred časom stanoval na naslovu: 52 Robar St., Nyn-gan, NSW. Tudi zanj imamo nekaj.

LAHKOMISELNO DEKLE: Ne-lepa karikatura tega, kar je na svetu najbolj ljubko. Igrača, nepotrebna in minljiva.

Veternica, ki se obrača po modi, po svoji domišljiji in svojih muhah.

Umetni ogenj, ki zablesti, a kmalu izgine brez sledu.

Kraljica, ki je povsod na prvem mestu, ki se ji vsi klanjajo in prilizujejo, ko pa odide, se vsi norčujejo iz nje.

Metuljček, ki se razkazuje, da bi pritegnil nase poglede vseh.

RESNO DEKLE: Zna misliti, delati, molčati.

Njen razum stremlje po lepem, njeno srce po dobrem, njena volja po žrtvi.

Je značajna, ne ukloni je strah pred ljudmi. Zna se zatajevati in se ne umakne pred nobeno žrtvijo.

Je kakor sončni žarek, ki razsvetljuje, greje in oživilja vso svojo

okolico, ne da bi zanj bilo treba kaj prostora. Vsi, ki se ji približajo, postanejo boljši.

Dobrote deli brez najmanjšega šuma. Veselje in srečo seje brez pričakovanja pohvale ali hvaležnosti. — „Kat. Glas.“

OPOZORILO

Katoliški imigracijski urad naproša, ba objavimo: Ko prisegate na sveto pismo o priliki prejema državljanstva, vam oblasti predložijo nekatoliško izdanje te svete knjige. Preden odidete, vam ponudijo, da vzamete sveto pismo s seboj. Kot katoličani ne smete brati nekatoliškega izdanja svetega pisma, zato vsako tako ponudbo vljudno odklonite. Ni vam dovoljeno niti to, da imate nekatoliško izdanje svetega pisma doma v svoji knjižnici. Prosimo, po tem navodilu se dosledno ravnajte.

Izpod Triglava

ŠEMPETER SLOVANOV. — Skoro vsakdanje nevihte v Beneški Sloveniji so povzročile ogromno škodo. Košnja je zaostala in mnogo pokošene trave je segnilo, ker je bilo sonce vedno zakrito. Tudi toča je napravila mnogo škode. Poljedelci so obupani in v vedno večjem številu zapuščajo domačijo in hodijo iskat žasluska v tujino, zlasti v belgijske rudnike. Kmetje niso že več let toliko pridelali, kolikor so morali izdati za izredno velike davke.

GORICA. — Nesrečna smrt je doletela goriškega duhovnika g. Grbca Antona. Vozil se je v vlaku iz Gorice proti Rubijam. Ker se na rubijski postaji vlak le za hip ustavi, se je že prej z drugimi potniki približal vratom: tedaj pa je hud veter odprl vrata in plemenitega duhovnika treščil ob tla. Pokojnik je letos v januarju praznoval 70 letnico. Pokopali so ga v Nabrežini, kjer počiva tudi njegova mati in kjer je bil on mnoga leta dekan in župnik.

ORMOŽ. — Po ukinitvi bolnišnice v Ormožu je nastal za Ormož in vso okolico pereč problem prevoza ponesrečencev in drugih bolnikov v ptujsko odnosno mariborsko bolnišnico. Oblasti so obljubile, da bo Ormož dobil dobra prevozna sredstva, toda vse obljube so ostale samo obljube. Ljudje so se odločili, da bodo sami kupili rešilni avto. Pridno so začeli zbirati denar ter ga doslej zbrali 101.462 din v gotovini in 25.578 jajc, kar da v denarju okrog 1/2 milijona din. Seveda ta znesek še vedno ne zadostuje za nabavo rešilnega avtomobila, ki stane nekaj milijonov dinarjev, zato bodo prihodnje leto nabiralno akcijo ponovili. Po Ljubljani, Zagrebu in Beogradu pa

drvijo prekrasne limuzine — socijalističnih borcev.

JESENICE. — Na Jesenicah so nekatere ulice dobile nova imena. Plavž je dobil novo cesto, ki se imenuje — cesta bratstva in enotnosti. Sporedna cesta, ki je v bližini železniških prog Jesenice — Planica se bo imenovala — Cesta revolucije. Del zgornjega Plavža pri Erlahovi žagi se preimenuje v žerjavce. Preimenovali so veliko število ulic in cest, ki so dobile imena po komunističnih „herojih“. Vas Sv. Križ se je preimenovala v Planino pod Golico.

LJUBLJANA. — Maršal Tito je imel kratak govor pred pripadniki JLA. Poleg ostalega je dobesečno povedal sledeče: „Vi veste, da se borimo za mir in da smo takorekoč postali nositelji ideje miru na svetu. Brez pretiravanja morem reči, da smo postali prvoborniki za idejo miru...“ Titovina ima sedaj stalno pod orožjem okrog 700.000 vojakov. Ako temu številu dodamo še tajno policijo in ovađuhe, zna isto narasti na en milijon. Torej je vsak petnajsti prebivalec v službi Titovega „miru“. Vsak pošten kristjan si želi mir na svetu ter demokratično urejevanje morebitnih sporov. Titova želja po miru pa se sestoji samo v tem, da se obdrži na oblasti, ki mu nudi moč in udobno življenje. Dobro se zaveda, da ga bo majhen prepil odnesel s komunističnega prestola.

TRST. — Zopet se je odprla italijansko — jugoslovanska meja na vseh področjih za prehod otrok v obe smeri. Znano je, da je bila meja zaprta za otroke, ker se je pojavila v Trstu otroška paraliza. V štirih mesecih je zbolelo v Trstu za otroško paralizo 35 otrok, od teh jih je 10 umrlo.

AVTOMACIJA — KAJ OBETA?

V prejšnjem članku o avtomaciji sem nakazal, da človeška družba na splošno, posebno pa delavstvo, pričakuje od nje velikih sprememb. Mnogi se je bojijo, češ da mora prinesiti s seboj novo „industrialno revolucijo“. Drugi pa priznajo samo to, da bodo spremembe prišle, ne pritrjujejo pa mnenju, da mora avtomacija ustvariti veliko brezposelnost.

Svoje mnenje in trditve utemeljujejo tako:

Res bodo nekatera tovarniška in druga podjetja odslovila mnogo delavcev, ker bodo človekovo delo prevzeli stroji. Na drugi strani je pa treba pomisliti, da ti novi stroji trdi ne bodo zrasi na drevju. Za naprave novih strojev v smislu avtomacije morajo nastati nove tovarne, ali se pa vsaj sedanje preurediti, in pri tem bo treba zaposliti mnogo delavcev. Zgodilo se bo, da bodo stare industrije odslavlale delavce, najemale jih bodo pa nove. Ker se bo ta proces vršil postopoma, ne bo moglo priti do tega, da bi veliko število nezaposlenih čakalo na cesti. Toda:

Pri izdelovanju novih strojev je treba več znanja kot ga zahtevajo poprečna podjetja dandanes. Ali bo mogel neizkušen delavec poprijeti v tovarni, ki bo izdelovala avtomatične stroje? Gotovo ne takoj pri vsakem delu. Nove industrije bodo pač morale svoje delavce izučiti. Izučile bodo pa laže delavce, ki so bili že prej zaposleni v industrijskih podjetjih, nego ljudi, ki jim je tak zaposlitev španska vas. Tak postopek bo itak v interesu industrije same, zakaj če delavec ne bo delal in služil, tudi kupovati ne bo mogel — tovarne bodo kaj hitro zašle v nadprodukcijo.

Gotovo pa je, da bo ob napredovanju avtomacije zmerom bolj padala število neizkušenih delavcev—

GIFT PARCEL SERVICE

Se priporočam vsem Slovencem za pošiljanje darilnih paketov v Jugoslavijo. Prosim, pišite po moje cenike. Postregel vam bom v vašo popolno zadovoljnost z najnižjimi cenami.

JOSIP ZADNIK
56 Norfolk St., North Perth, W.A.

STANDARD PAKETI firme DR. J. KOCE, PERTH, W.A. (prevozni stroški so v cenah že vključeni . . . glej oglas)

No. 1:	No. 7:
3 kg kave Santos extra prima Ia	3 kg kave Minas Ia
1 kg rozin	20 kg ameriske moke (00)
1 kg popra	10 kg sladkorja kristal
1 kg čaja Ceylon	10 kg makaronov belih Ia
	5 kg riza Carolina Helios
	1 kg rozin Ia
	1 kg smokev suhih
4½ kg £4.10.0	50 kg £11.2.0
No. 2:	No. 8:
3 kg kave Santos extra prima	2 kg kave Santos extra prima
5 kg riza Carolina Helios	2 kg olivnega olja
1 kg čaja Ceylon	2 kg riza Carolina Ardizzone
1 kg popra	5 kg ameriske moke (00)
1 kg cimeta	2½ lbs (1 kg) svinjske masti
	2½ lbs (1 kg) surovega masla
9 kg £6.4.0	1 kg sunke
No. 3:	1 kg ogrske salamit
3 kg kave Santos extra prima	1 kg kondenz. mleka
3 pari Nylon nogavic Ia	1 kg cokolade
	1 kg kakao
8 kg £5.4.0	1 kg karamelnih bonbonov
No. 4:	1 kg čaja Ceylon
100 lbs. (45) ameriske moke (00)	1 kg popra
10 kg sladkorja kristal	1 kg cimeta
5 kg riza Carolina Helios	10 strokov vanilije
10 kg makaronov, belih Ia	10 vrecic kokosje juhe z rezanci
70 kg £10.10.0	20½ kg £13.6.0
No. 5:	No. 9:
3 kg kave Minas Ia	1 kg kave Santos extra prima
5 kg sladkorja kristal	1 kg rozin Ia
5 kg riza Carolina Helios	1 kg cokolade
8 kg makaronov belih Ia	1 kg kakao
7 kg spagetov belih Ia	2 kg riza Carolina Helios
2 kg olivnega olja	2 kg sladkorja kristal
2 kg rozin Ia	3 lbs masti
3 kg svinjske masti	3 stroki vanilije
15 kg ameriske moke (00)	3 vrecice kokosje juhe z rezanci
50 kg £12.16.0	9 kg £5.0.0
No. 6:	No. 10:
3 kg kave Minas Ia	10 kg ameriske moke (00)
1 kg cokolade mlečne	10 kg sladkorja kristal
5 kg riza Carolina Helios	10 kg spagetov Ia
5 kg sladkorja kristal	11½ lbs (5 kg) svinjske masti
1 kg olivnega olja	5 kg riza Carolina Ardizzone
1 kg toaletnega mila	3 kg kave Santos extra prima
200 gr popra	1 kg toaletnega mila
200 gr čaja Ceylon	1 kg mila za pranje
100 gr cimeta	15½ kg £12.8.0
10 skatljic sardin	
18 kg £9.0.0	

Za leto 1956 si postavljajo MISLI dvojen cilj:

1. Tisoč plačujočih naročnikov;
2. Osem strani redno vsak mesec.

Oč boste vsi bralci in bralke odbrili ta cilj, ko preberete te vistic, je pričujoča številka MISLI zadnja na 4 straneh.

DR. JURE KOCE, G.P.O. Box 670, PERTH, W.A.

CENIK

za pošiljanje paketov preko Trsta v Jugoslavijo, Avstrijo in Nemčijo

Božic se bliza . . . Ako zelite, la Vasi doma dobijo paket se pred Božicem, pošljite Vase narocilo do 21. novembra. Obicajno potujejo paketi samo 14 dni. Pred prazniki pa so poste preobložene. Razume se, da bomo tudi poznejša narocila sprejemala, a pri narocilih do 21. novembra garantiramo, da bodo paketi prisli pravocasnno v roke naslovljencem.

Le kdor zeli, da nimajo doma radi paketov nobenih stroškov, naj poslje za plačilo vseh taks dodatnih 12/6, za katere bo obdarovanec doma dobil izplačanih 800 dinarjev. Uspelo nam je namreč stvar tako urediti, da bo denar prisel istocasno kot paket. Kdor hoce naj tudi pri Standard paketih doda se 12/6.

Za tehnicne predmete kot: radio aparate, sivalne stroje, stediilnike i.t.d. Vam-nasa firma tukaj sestavi v smislu jugoslovanske carinske uredbe pravailno napisano prosnjo, da jo lahko obdarovancu posljete domov in ste tako sigurni, da bo dobil darovani mu predmet carine prosto v roke.

Cene za 1 kg:

Kava MINAS Ia	17/6	Salama ogrska a la Gavrilovic	22/6
Kava SANTOS EXTRA Ia	18/6	Goveje meso, 3 konzerve, 1½ kg.	13/6
Sladkor kristalni	2/3	Polenovka norveska (Stockfish)	11/-
Sladkor v kockah	2/6	Sardine v olju, 200 gr.	2/-
Olje olivno Ia	10/-	Sir parmezan	25/-
Moka bela 00, najboljša	1/9	Rozine (Ia grske sultane)	4/6
Testenine bele Extra	3/-	Cokolada trda	14/6
Riz „Splendor Brillato“	3/-	Cokolada mlečna švicarska	15/-
Riz CAROLINA „Ardizzone“	3/2	Kakao holandski	15/-
Riz CAROLINA „Helios“	3/6	Caj CEYLON Ia 100 gr.	3/-
Zdrob, psenicni, extra Ia	3/-	Poper indijski v zrnju 100 gr.	3/4
Fizol	2/9	Cimet (kamela) zmlet 100 gr.	2/3
Svinjska mast Ia	6/6	Vanilija v strokih, 1 trok	1/2
Prekajena slanina, mesnata	11/6	Karamele, bonboni	10/-
Surovo maslo (butter) Ia	21/-	Milo za pranje (75% mascobe)	3/6
Sunka kuhana, v konzervi	22/-	Milo toaletno PALMOLIVE, 100 gr.	1/4
Smokve, suhe	4/-	Kokosja juha z rezanci	1/6
450 gr. kondenz. mleka	3/3	Vrecica limone v prahu	1/*
Nylon nogavice Ia	11/6	Nylon nogavice Ila	9/-

K zgoraj navedenim cenam se dodajo se prevozni stroški:

po postu:	po železnici:
do 4½ kg netto £0 15 0	do 30 kg netto £2 3 0
do 9 kg netto £1 2 0	do 40 kg netto £2 10 0
do 18 kg netto £1 13 0	do 50 kg netto £2 15 0

SPECIJALNO FRANKO PREJEMNIK:

- 1) Vreca najboljša bele moke (00), 45 kg. v dvojni vreci £4 17 0
- 2) Mast v posodi po 17 kg. £5 10 0

Zdravila in tekstilno blago posiljamo iz Londona direktno v domovino. Tehnicne predmete kot: radio aparate, sivalne stroje, stediilnike, kolesa (bicikle) itd. posiljamo iz Nemcije ali Italije v Jugoslavijo. Zahtevajte cenik!

Za vsa narocila paketov iz N.S.W. in Victorije se obrnite direktno na:

ZASTOPNIKA FIRME ZA N.S.W.:

MR. R. OLIP, c/o. G.P.O. Box 553, SYDNEY, N.S.W.
ali 44 Victoria Street, POTTS POINT, N.S.W.

ZASTOPNIKA FIRME ZA VIKTORIJO:

MR. M. PERŠIČ, 222 Beaconsfield Parade, MIDDLE PARK, Vic.
MR. Z. ROME, 404 Queens Parade, CLIFTON HILL, Vic.

CVETJE V JESENI

DR. IVAN TAVČAR

14. Pri tej priliki je pokazala Meta vse dobre lastnosti male gospodinje. Odvezala je ponižno bisazico ter po trati razvrstila z važnim obrazom, kar sva imela s sabo; za vsakega kos črnega kruha, nekaj suhih češpelj in nekaj orehov. Prinesla je tudi dva kamna, da bi mogla orehe tolči, vmes pa je postavila steklenico, v kateri sva bila na Kalu nalovila mrzle studencnice. „Da bova laže pila,“ je omenila z veliko resnostjo, „sem vzela repuljico od doma, ker je grdo piti iz steklenice same.“ * Tolkla sva orehe ter jedla s črnim kruhom, kar je dobro. Tudi suhe češplje sva jedla s črnim kruhom, kar zopet ni slabo. Hladno vodo pa sva pila iz ene in iste „repuljice“ in kakor zaljubljen dijak sem pil vedno na tistem mestu, kamor je bilapoprej pritisnila Meta rožnata svoja usteca. * Planinski blagor! * Preobdala jo je moč gorskega zraka in oči so ji skupaj lezele. Meta je hotela spat. Napravil sem ji iz bisazice majhno zglavje; nato je legla in takoj zaspala. Nad nama so se še vedno podili sivi oblaki proti jugu, da je bilo sonce največkrat zakrito. Sicer pa pekočina že tako ni bila posebno močna; zato je deklica lahko in dobro spala. Z obrazom je bila proti meni obrnjena in mirno je soplja. Spanje pa ji je bilo prignalo nekaj vročine v glavo, da so se ji delale rože na licih. Bil sem sam z njo na zapuščeni gorski višini. Ko so jo objemali moji pogledi, sem občutil prav živo, da bi bilo skoraj nemogoče, se kdaj ločiti od nje. V kratki dobi mojega bivanja na Jelovem brdu sta zrasli najini duši druga k drugi. Pri vsakem delu sva bila skupaj dan za dnevom in bravi čudež je bil, ako me je Meta za kratek trenutek zapustila. Zatorej me je tu na vrhu Blegaša mučila misel, kaj mi je početi? Gotovo, šel sem že skoraj predaleč. Igračkanja z mlado dušo bi ne moglo opravičiti tudi sorodništvo, katero je naju vezalo. Jezil sem se sam nase, da sem mogel tako čisto pozabiti svojih let in da sem se vedel kakor smešni stavec, ki je lazil nekda za Suzano, ko se je kopala. A vsi ti očitki niso olajšali mojih muk. Ko je tako v ljubki mladosti ležala pred mano in ko je v spanju izpregovorila še celo nekaj besed, katerih pa nisem umel,

je postajala moja jeza še silnejša. Videlo se mi je, da sem zagrešil neodpustljiv greh, ko sem motil ravnotežje mlade duše. Kaj naj počnem? Bil bi ji lahko oče, a sedaj naj jo vzamem? Morda kakor kralj David Moabičanko, da ga je v postelji grela? Ozrl sem se na vitko telo, ki je tako naravno počivalo na zeleni trati, obenem pa sem si predstavljaj, kakšno, bi bilo to telesce, če bi ga vtaknil v tiste smešne cunje, v katere tako rade lezejo naše gospe in gospodične. In kakšen bi bil ta obrazek, ako bi ga potisnil pod tisto, kar imenujejo gosposke ženske klobuk, ki je vselej nekaj zmečkanega, nekaj pomandranega, nekaj takšnega, kar ni ničemur podobno, kar je vrhunec neukusnosti, in kar, častite dame, pametnega človeka z največjo silo odganja od vas! V taki smešnosti naj živi Meta z Jelovega brda, prej ko poteče leto, jo pograbi jetika in jaz naj postanem njen morilec! Z očitkom na očišek sem obteževal svojo trpečo dušo. Tudi je še mlada in še eprecej otročja. Ko stopi v pametnejšo dobo, sprevidi, da to, kar je vezalo mene in njo, ni bila prava ljubezen. Pride drug, ki zdrami njeno srce, pa bo nesrečna ona in nesrečen postanem tudi jaz, ker se nisem mogel krotiti ob času, ko se je lahko še vse zadržalo. Pričela se mi je oglašati pamet. A ker se vendar nisem hotel docela odpovedati, sem razvil, da bo najbolje, če počakam leto dni. Ta čas naj se deklica razvije. Morda se kmalu zave, da nisem edini možki na svetu. Če me do tedaj pozabi, tudi prav, vsaj sam sebi potem ničesar očitati ne bom mogel. * Ko sem zopet pogledal po Meti, je bila odprla temne svoje oči. Neprestano jih je upirala name in dozdevalo se mi je, da sipajo iz njih žarki ljubezni in sreče. A vendar hočem čakati še celo leto. * Čas je bil, da se odpraviva. Sedaj sva hodila po krajši, a zelo strmi poti, ki drži neposredno do Kala. Sonce je še visoko stalo in skoraj ni bilo čuti še živali iz gozda. Ko sva zapuščala tratino, je izmed pečin treščila jata skalnih jerebic ter se spustila v nižino, da se je videlo, kakor bi padalo kame-nje v dol. Mestoma je bila taka strmina, da sve se za roko držeč spuščala od debela do debela. Tu in tam je zabučal z drevesa divji petelin; čula sva bučanje, a orjaka je nama zakrivalo vejevje. Včasi je zaropotala za njim kokoš, pa je tudi nisva ugledala. Vzdihovala sva končno prilezla na Kal, kjer sva se v zapuščeni oglarski lopki odpočila. Prinesla sva vode od studenca ter se okrepčala z njo. * Na sedlu je majhna ravnina, na kateri so takrat rasle štiri smreke v štirikotu in do tri-deset korakov druga od druge. Meta se je bila odpočila in zatorej se je je polastila zopet otroškost. Smeje se je zaklicala: „Loviva se, žiberdaj!“ (Se bo nadaljevalo)